

ΤΟΥ ΑΣΤΗΡ ΠΟΝΤΟΥ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΑ

Περὶ τῆς τοῦ Θεοῦ σοφίας.

«Ὡς ἐμεγαλύνθη τὰ ἔργα σου, Κύριε· πάντα ἐν σοφίᾳ ἐποίησας.»

Ὅλαι αἱ φυσικαὶ ἐπιστῆμαι μᾶς διδάσκουν, ὅτι εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον καὶ εἰς ὅλα τὰ πράγματα, τὰ ὅποια περιέχονται ἐντὸς αὐτοῦ, ὑπάρχει μία θαυμασία καλλονή, τάξις, ἁρμονία καὶ σκοπιμότης. Διὰ τοῦτο καθὼς ὁ προφητάναξ θαυμάζων τὴν σοφίαν τοῦ Θεοῦ ἐφώνησεν, «Ὡς ἐμεγαλύνθη τὰ ἔργα σου, Κύριε· πάντα ἐν σοφίᾳ ἐποίησας», οὕτω καὶ οἱ διασημότεροι καὶ κορυφαῖοι τῶν φυσιολόγων, τάζοντες καὶ παρατηροῦντες τὴν φύσιν καὶ τὰ ἐν τῇ φύσει καὶ ἀναγαγόντες τὴν ἀντιληπτήν μετέβησαν ἐν παρατάξει, προπόρευον τῶν ἱερέων, ψαλτῶν καὶ ἑξακκληνικῶν φροντι-

λύνθη τὰ ἔργα σου, Κύριε· πάντα ἐν σοφίᾳ ἐποίησας». Ὁ δὲ περιβόητος φυσικὸς Νεύτων ἱστοροῦσιν ὅτι τοσοῦτον σέβας πρὸς τὸν πάνσοφον Θεὸν ἔτρεφεν, ὥστε ὁσάκις θὰ ἐπρόφερε τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, ἀπεκάλυπτε τὴν κεφαλὴν του. Ἀλλὰ καὶ ἕκαστος ἄνθρωπος ἐκ τῆς προσεκτικῆς παρατηρήσεως τοῦ περικυκλοῦντος αὐτὸν κόσμου καὶ τῶν ἐν αὐτῷ παρορμᾶται πολλακίς, ἔσθ' ὅτε δὲ καὶ λεληθοτως πως καὶ ἀνεπαισθήτως, νὰ ἐκφωνῇ μετὰ θαυμασμοῦ. «Ὡς ἐμεγαλύνθη τὰ ἔργα σου, Κύριε· πάντα ἐν σοφίᾳ ἐποίησας». Καὶ ἀληθῶς, ἐὰν στρέψωμεν τὸ βλέμμα πρὸς τὸν οὐρανὸν, θαυμάζομεν τὰ ἐν τῷ ἀπεράντῳ διαστήματι ἀπειράριθμα οὐράνια σώματα, τοὺς λαμπροὺς καὶ φανερὰς ἀστέρας καὶ τοὺς ἀδύνατον ἀριθμῆσαι μικροὺς ἀστέρας. Ἡ Σοφία Χ' Π. Μαυίδου.

— Τῇ παρελθούσῃ Κυριακῇ
ὤνεν ἐκ Κέρασοῦντας ὁ κ. Π. Κακουλίδης.

καὶ ἁρμονία, ὅποια σκοπιμότης θαυμασιωτάτῃ ἀναφίνεται ὑπαρχούσα εἰς τὰ οὐράνια ταῦτα σώματα! Ἄλλὰ μήπως ὀλιγωτέρα τάξεις καὶ σκοπιμότης ὑπάρχει καὶ εἰς τὰ μετεωρολογικὰ φαινόμενα, τὰς ἀστραπὰς, τὰς βροντάς, τὴν βροχὴν, τὴν χιόνα, τοὺς ἀνέμους κτλ.; Μήπως δὲ καὶ αὐτὸ τὸ σχῆμα τῆς γῆς, τὸ περιέχον οὐ μόνον πεδίαδας καὶ κοιλάδας, ἀλλὰ καὶ λόφους καὶ ὄρη καὶ ποταμοὺς καὶ θαλάσσιας, δὲν ἐγένετο τοιοῦτον ἐπὶ σκοπῷ; Ἰὰ ἐν τοῖς ἐγκάτοις δὲ τῆς γῆς περιεχόμενα μέταλλα καὶ ὀρυκτὰ ἀσ-όπως καὶ τυχαίως ἐσχηματίσθησαν; Ἰὰ ἐπὶ τῆς γῆς φυτὰ καὶ ζῶα αὐτομάτως ἐκοσμήθησαν μετὰ τὴν καλλονὴν καὶ χάριν, ἥτις τὰ περιβάλλει καὶ τὴν ὁποίαν καὶ ὁ σοφώτατος τεχνίτης ἐκ τῶν ἀνθρώπων ἀδυνατεῖ ἐντέλῳς νὰ μιμηθῇ; Ἡ δὲ ζωὴ τῶν φυτῶν καὶ τῶν ζώων καὶ ἡ πάντα τὰ ὄντα συνενοῦσα ἀλληλουχία καὶ ἁρμονικὴ τάξις ἀδύνατον νὰ ἦναι ἔργον ἄλλου τινὸς εἰ μὴ ὄντος τανσόφου καὶ παντοδυνάμου. Βλέποντες ὡραῖον κάλλιτεχνημα, ἀδιτάκτως ἐμολογοῦμεν τὴν σοφίαν τοῦ ἐχνίτου ποσῶ μᾶλλον λοιπὸν χρεωτοῦμεν νὰ ἐμολογησώμεν καὶ θαυασώμεν τὴν σοφίαν τοῦ Δημιουργοῦ τοῦ συμπαντος Κόσμου; Ἄλλ' ἡ

ἰδιότης λογικῶν ὄντων καὶ τινὲς ὅπου θαλασσίου καὶ τὴν ἀπαιτεῖται εἰς ἡμᾶς ἀπαιτεῖται; . . . Ἐγὼ δὲν εὐσπυδὴν οἰκειότερην

γεννηθέντα πρὸ πάντων τῶν αἰώνων ὥσπερ διδάσκει ἡμᾶς καὶ ὁ Θεὸς καὶ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης λέγων « Ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ Λόγος καὶ ὁ Λόγος ἦν πρὸς τὸν Θεόν καὶ Θεὸς ἦν ὁ Λόγος ». Ἐκ τούτων δ' ἐπεταί, ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι προσοπικός, ἔχων καὶ νοῦν καὶ θέλησιν καὶ πανσθενῆ ἐνέργειαν καὶ οὐκ ἐπιφιλὴ δύναμις συντηρωμένη μετὰ τῆς ὕλης καὶ ἀλόγως, ἀσκοπῶς καὶ τυχαίως παράγουσα τοιαῦτα θαυμασία, ἐπὶ καλλονῇ, τάξει, ἁρμονίᾳ καὶ σκοπιμότητι διακρινόμενα ἀντικείμενα. Οὐδὲν ὑφείλομεν νὰ θαυμάζωμεν αὐτὸν παντοτε λέγοντες· « Ὡς ἐμεγαλύνθη τὰ ἔργα σου, Κύριε· πάντα ἐν σοφίᾳ ἐποίησας ».

Θ. Γ.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΑ

Εἰσαγωγή.

ΕΙ'.

Πρὸς διατήρησιν καὶ αὐξήσιν τῶν σωματικῶν δυνάμεων συνιστᾶται καὶ ὑπὸ τῆς ὑγιεινῆς καὶ ὑπὸ τῆς παιδαγωγίας ἡ σωμασκία. Καὶ εἰς μὲν τὰ σχολεῖα εἶναι ἀπαραίτητος ἡ σωμασκία, διότι μόνῃ ἡ πνευματικὴ ἐργασία ἐξασθενίζει τὸ σῶμα καὶ ἐπομένως καὶ ἕκαστος νὰ ἐμολογήτῃ ὅτι ἀληθῶς τερπνοτάτη καὶ ὠφελιμωτάτη εἶναι ἡ μελέτη τῶν ἀστέρων

I. II.

ξύλουργοι, οἱ σιδηρουργοί, δὲν ἔχουσιν ἀνάγκην ἰδιαιτέρας ἀσκήσεως τοῦ σώματος, καθὼς καὶ οἱ ἀναγκαζόμενοι ἐκ τοῦ ἐπαγγέλματός των νὰ περιπατῶσι συνεχῶς. Ἀλλ' εἰς τὰ ἄλλα ἐπαγγέλματα τὸ σῶμα δὲν ἐξατκεῖται ἀρκούντως καὶ εἶνε ἀνάγκη οἱ μετερχόμενοι ταῦτα νὰ ἐξασκῶσι τὸ σῶμα.

Εἰς τὰς πόλεις τῆς πεπολιτισμένης Εὐρώπης ὑπάρχουσι δημόσια γυμναστήρια μὲ μονόζυγα, δίζυγα, ἰστοὺς, ἀναβάθρας, αἰώρας κτλ. καὶ ὅσοι ἐκ τῶν πολιτῶν θέλουν, πηγαίνουν ἐκεῖ κατ' ἐκάστην καὶ γυμνάζουσι τὸ σῶμα. Παρ' ἡμῖν δυστυχῶς δὲν ὑπάρχουσι τοιαῦτα γυμναστήρια, ἂν καὶ θὰ ἦτο εὐχῆς ἔργον νὰ ὑπῆρχεν εἰς ἐκάστην πόλιν καὶ κωμόπολιν ἀνὰ ἓν τοῦλάχιστον.

Ἀφοῦ ὅμως ἐλλείπουσι τοιαῦτα γυμναστήρια, τί πρέπει νὰ κάμνη τις διὰ νὰ ἀσκήῃ τὸ σῶμα; Αἱ ὑγιεῖναι συνιστῶσι πρὸς τοῦτο διαφόρους σωματικὰς κινήσεις κατ' οἶκον, καὶ εἰς τὸν περίπατον. Αἱ κατ' οἶκον σωματικαὶ κινήσεις εἶνε κινήσεις τῶν μελῶν τοῦ σώματος, πιδήματα, παιδιαὶ ἢ διάφοροι ἐργασίαι. Ἀλλ' ὁ περίπατος εἶνε πολὺ ὠφελιμώτερος, διότι κατ' αὐτὸν κινεῖνται ὅλοι οἱ μῦς ἐργασία, ἀποκτείνεται ἀφοσιώσις ἐπ' ἀπάγγελμα. ἄλλως, οὔτε τὸ κτῆμα, οὔτε τὸ ἐπάγγελμα ἐπαρκοῦσι πρὸς πληρωμὴν τοῦ φόρου.

Ὁ φιλόπονος παντάπασιν δὲν φοβεῖ-

πρὸς συντήρησιν μὲν τοῦ σώματος καὶ αὐξησιν τῶν δυνάμεων αὐτοῦ νὰ ἔχῃ ἐπαρκῆ καὶ καλὴν τροφήν, καὶ νὰ ἀσκήῃ τὸ σῶμα, πρὸς πνευματικὴν δὲ ἀνάπτυξιν καὶ ἠθικὴν μόρφωσιν νὰ ἀναγινώσκῃ διάφορα ὠφέλιμα βιβλία, νὰ δίδῃ ἀκρόασιν εἰς λόγους καὶ διηγήσεις, νὰ συζητῇ μετ' ἄλλων ἐπὶ διαφόρων ζητημάτων, νὰ παρατηρῇ πάντοτε διαφόρους εἰκόνας καὶ νὰ ᾄδῃ διάφορα ὠραῖα ᾠσματα. Ἐπὶ πᾶσι δὲ τούτοις ὀφείλει νὰ ἐνασχολῇται εἰς τὴν μελέτην τοῦ θεοῦ λόγου καὶ τῶν ἀρχῶν τοῦ Εὐαγγελίου, ἐφ' ὧν στηρίζεται ἡ εὐδαιμονία τοῦ ἀνθρώπου.

I. II.

ΦΡΑΣΙΚΑ

Περὶ Ἀστρονομίας (Συνέχεια)

Περὶ τῆς ὠφελείας τῇ Ἀστρονομίᾳ ὁ Ἱερώνυμος Λαλάνδος, περιώνυμος ἀστρονόμος τῆς παρελθούσης ἐκατονταετηρίδος, λέγει μεταξύ πολλῶν ἄλλων τὰ ἑξῆς.

« Ὑπάρχει ζήτημά τι, (οὐχὶ βεβαίως ὑπὸ ἐχευρόνων προβαλλομενον,) εἰς τί χρησιμεύει ἡ Ἀστρονομία. Ἀφοῦ ἅπασι δοκίμῃ ἀστρονομίᾳ, εἶπεν ἰακχίνην καὶ ὅτι οὐδεμία ἀναβολὴ τοῦ ἔργου ἐπασχολοῦ εἰς αὐτὸ, διότι ἡ εὐκολοῦς χρῆσις τῶν ἐργαλείων ἀποκτείνεται ἀφοσιώσις ἐπ' ἀπάγγελμα. ἄλλως, οὔτε τὸ κτῆμα, οὔτε τὸ ἐπάγγελμα ἐπαρκοῦσι πρὸς πληρωμὴν τοῦ φόρου. Ὁ φιλόπονος παντάπασιν δὲν φοβεῖ-

ήστη εύκόλως, ὅτι ἡ μελέτη τῶν θαυμασίων τοῦ οὐρανοῦ ὑπὲρ πᾶσαν σπουδὴν χρησιμεύει πρὸς εὐτυχίαν τοῦ ἀνθρώπου.

Ἡ γνῶσις τῆς ὑψηλῆς ταύτης ἐπιστήμης δύναται κυρίως νὰ θεωρηθῇ ὡς τὸ καλλίτερον προφυλακτικὸν μέσον κατὰ τῶν ἀνθρωπίνων παθῶν καὶ προλήψεων. Ὁ εἰς ἔρευναν τοῦ φυσικοῦ νόμου καταγινόμενος καθίσταται ὑπέρτερος πάσης γηίνης ἀδυναμίας, καὶ ἀποσπώμενος τῆς ὕλης, ὅπου ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον κυλίσονται οἱ κοινοὶ καὶ ἀπαίδευτοι, ἐξυψοῦται εἰς ὀρίζοντας ὑψηλοτέρους, εἰς σφαίρας λίαν περίπτους. Τὰ θαυμάσια, ἅτινα ἀποκαλύπτονται διὰ τῆς Ἀστρονομίας εἰς τοὺς μυοτηριώδεις κόσμους τοῦ οὐρανοῦ, δουλαγωγοῦσι τὴν ψυχὴν καὶ ἀπασχολοῦσιν αὐτὴν μετὰ τρόπον εὐγενῆ, ἡδονικὸν καὶ ἀκίνδυνον, ἀνυψοῦσι τὴν φαντασίαν, τελειοποιοῦσι τὸν νοῦν, πληροῦσιν εὐχαριστήσεως τὴν καρδίαν, ἀπομακρύνουσι τὰς ἐπικινδύνους καὶ ματαιὰς ἐπιθυμίας, προξενοῦσιν ἀκαταπαύστως νέαν ἡλαυσιν χαρᾶς καὶ ἐν γένει καθιερῶσι τὸν ἄνθρωπον εὐτυχῇ, κατὰ τὴν ὑπέραν σημασίαν τῆς λέξεως.»

Ὁ δὲ λόγιος Ἀρχιμανδρίτης Ἀνδρέας Γαζής λέγει περὶ τῆς ἐπιστήμης ταύτης ἐκτὸς ἄλλων τὰ ἑξῆς.

«Ἐξίστω ὅπου εἶναι τινὲς ὅπου θὰ εἴπω καὶ τί χρειάζεται εἰς ἡμᾶς ἡ ἀστρονομία; . . . Ἐγὼ δὲν εὐσπουδὴν οἰκειότερην

εἰς τὸ τιμιώτερον τῶν ζώων καὶ ὁποῦ νὰ κάμνη, νὰ εἰπῶ εὐτὼ, περισσότερην τιμὴν εἰς τὸν Δημιουργόν του, ἀπὸ τὴν σπουδὴν τῆς Ἀστρονομίας, παραβλέποντας ἀκόμη καὶ τὰς κοινὰς ὠφελείας, ὅπου οἱ ἄνθρωποι ἔμποροῦν νὰ ἔχουν ἀπὸ αὐτῆς. Δὲν εἶνε καμμία γνῶσις, ὅπου νὰ δείχνῃ μετὸς τὴν ἐνάργειαν τὴν παντοδυναμίαν καὶ παντοφίαν τοῦ Δημιουργοῦ τοῦ Παντός. . . .

Βέβαια ἐκεῖνοι ὅπου στοχαζοῦνται τοὺς πλανήτας εἰς ἓνα ἀπόστημα μέτριον ἀπὸ τὴν Γῆν, καὶ ἀπὸ πάντων αὐτῶν τοὺς ἀστέρας κολλημένους εἰς ἀλλεπαλήλους σφαίρας, ἀτιμάζουν καὶ ὑβρίζουν τὸν Δημιουργόν μετὰ παρομοίας ἐλεεινὰς ἰδέας ἀφαιροῦν τὴν παντοδυναμίαν καὶ παντοφίαν ἀπὸ αὐτόν. (1) Δαβὶδ ἀναμνηστικῶς δὲν εἶχε τὰ χαμερπῆ φρονήματα αὐτῶν λέγοντας, «Οἱ οὐρανοὶ διηγοῦνται δόξαν Θεοῦ.»

Ἀρκεῖ εἰς ταῦτα νὰ προσθέσωμεν ὅτι εἰς τὴν Ἀστρονομίαν μετὰ πολλὴν ἀφοσίωσιν κατέγιναν καὶ βασιλεῖς καὶ ἄλλοι ἑξοχοὶ ἄνδρες τοῦ κόσμου καὶ ὅτι πάντες οἱ ἀσχοληθέντες εἰς τὴν ἐπιστήμην ταύτην ἀπῆλυσαν παρὰ τοῖς ἀνθρώποις μεγάλῃς ὑπολήψεως.

Ἐκ πάντων τούτων θὰ πεισθῇ βεβαίως ἕκαστος νὰ ὁμολογήτῃ ὅτι ἀληθῶς τερπνοτάτη καὶ ὠφελιμωτάτη εἶνε ἡ μελέτη τῶν ἀστέρων.

ΠΛΟΥΤΟΛΟΓΙΚΑ

ΕΙΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΝ

ΤΟΥ ΑΠΛΟΙΚΟΥ ΡΙΧΑΡΔΟΥ

ΠΑΡΑ

ΒΕΝΙΑΜΙΝ ΦΡΑΓΚΛΙΝΟΥ.

Β'.

Ἡ ἐργασία καὶ ἡ δραστηριότης διαφυλάττουσι τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τῆς πτωχείας καὶ τῶν μεριμνῶν· γεννῶσι τὴν εὐπορίαν, τὴν χαρὰν καὶ τὴν κοινὴν ὑπόληψιν. Οὐδεμία ἀναβολὴ εἰς τὴν αὔριον.

Τί σημαίνουναι αἱ ἐπιθυμίαι καὶ αἱ ἐλπίδες εὐτυχεστέρου χρόνου; Ἀφ' ἡμῶν ἐξαρτᾶται ἡ βελτίωσις τοῦ χρόνου, εἴαν ἡμεῖθα ἐργατικοί. Ἡ φιλοπονία, κατὰ τὸν ἀπλοῖκόν Ριχάρδον, ἀνάγκη ἐυχῶν δὲν ἔχει· ὁ ἀπὸ ἐλπίδων βοσκόμενος, λιμῶ ἀπόλλυται.

Κέρδος ἀνευ κόπου δὲν ἀποκτᾶται. Ὁ μὴ ἔχων γαίας, τὰς χεῖρας αὐτοῦ ἄς θέσῃ εἰς ἐνέργειαν· διότι, κατὰ τὸν ἀπλοῖκόν Ριχάρδον, τὸ ἐπιτήδευμα εἶναι ἀντάξιον τοῦ ἀκινήτου κτήματος· τὸ ἐπάγγελμα φέρει συγχρόνως τιμὴν καὶ κέρδος· ἀπαιτεῖται ὁμῶς ἐργασία, ἀπαιτεῖται ἀφοσίωσις εἰς τὸ ἐπάγγελμα· ἄλλως, οὔτε τὸ κτήμα, οὔτε τὸ ἐπάγγελμα ἐπαρκοῦσι πρὸς πληρωμὴν τοῦ φόρου.

Ὁ φιλόπονος παντάπασιν δὲν φοβεῖ-

τὴν θύραν τοῦ φιλοπόνου ἐργάτου, πλὴν δὲν τολμᾷ νὰ εἰσδύσῃ, οὐδ' αὐτὴ, ἀλλ' οὔτε οἱ δικαστικοὶ κλητῆρες· διότι ἡ μὲν φιλοπονία πληρόνει τὰ χρέη, ἡ δὲ ὀκνηρία τὰ αὐξάνει.

Θησαυροῦ ἐτοίμου ἡ κληρονομία ἀνάγκη δὲν ἔχετε· ἡ φιλοπονία εἶνε μήτηρ τῆς εὐπραγίας· ὁ Θεὸς εὐλογεῖ τὴν ἐργασίαν.

Καλλιέργει τὴν γῆν καθ' ὃν χρόνον ὁ ὀκνηρὸς κοιμᾶται, καὶ θέλει παραγάγει σίτον καὶ πρὸς πώλησιν καὶ πρὸς τροφήν. Ἐργάζου σήμερον, διότι δὲν γνωρίζεις τίνα κωλύματα θέλει ἀπαντήσῃ αὔριον· ὁ ἀπλοῖκος Ριχάρδος εἶπεν· ἔν σήμερον, ἔχει μείζονα ἀξίαν, ἢ αὔριον δύο· καὶ προσέτι, μὴ ἀναβάλλῃς ποτὲ τὸ σημερινὸν ἔργον εἰς τὴν αὔριον.

Ἐὰν εὐρίσκεισο εἰς ὑπηρεσίαν ἀγαθοῦ τινος κυρίου, δὲν ἤθελες αἰσχυνοῦ, ἂν τυχόν σὲ κατελάμβανεν ἔχοντα ἐσταυρωμένας τὰς χεῖρας; Ὅθεν, ἐπειδὴ σὺ εἶσαι κύριος σεαυτοῦ, αἰσχύνθητι, ὅταν σὺ ὁ ἴδιος καταλαμβάνῃς σεαυτὸν ἐν ὀκνηρίᾳ, ἐνῶ ἔχεις τόσα καὶ τόσα νὰ πράξῃς ὑπὲρ σεαυτοῦ, ὑπὲρ τῆς οἰκογενείας σου, ὑπὲρ τῆς πατρίδος σου.

Ἐγείρου λοιπὸν σύνταχα· πρόσσεχε μὴ, ἐμφανιζόμενος ὁ ἥλιος ἐπὶ τῆς γῆς, εἶπῃ· Ἴδου εἷς ὀκνηρὸς κοιμᾶται. Οὐδεμία ἀναβολὴ τοῦ ἔργου σου· ἐπασχολοῦ εἰς αὐτὸ, διότι ἡ εὐκολὸς χρῆσις τῶν ἐργαλείων...

ἡ αἰ χεῖρες αὐτοῦ· ὁ θέλων διὰ τοῦ
ἀρότρου νὰ πλουτήσῃ, πρέπει μὲ τὰς
ἰδίας του χεῖρας νὰ κρατῇ αὐτὸ, λέγει
ἐκώμη ὁ ἀπλοῖκος Ῥιχάρδος. Ἡ ἑλ-
λειψις τῆς ἐπιμελείας καὶ τῆς ἐπαγρυ-
πνήσεως βλάπτει μᾶλλον, ἢ ἡ ἑλλει-
ψις γνώσεων. Οἱ μὴ ἐπιτηροῦντες τοὺς
ἐργάτας, παραδίδουσι τὸ βαλάντιον
αὐτῶν εἰς τὴν διάκρισιν ἐκείνων.

Ἡ πρὸς τοὺς ἄλλους μεγάλη ἐμ-
πιστοσύνη ἐπήνεγκε τὸν ὀλεθρον πολ-
λῶν ἀνθρώπων· διότι εἰς τὰς ὑποθέ-
σεις τοῦ κόσμου τούτου σώζεται τις
οὐχὶ διὰ τῆς τυφλῆς ἐμπιστοσύνης,
ἀλλὰ διὰ τοῦ ἐνδοιασμοῦ. Λυσitteλέ-
στεραι εἰσιν αἱ παρ' ἡμῶν αὐτῶν
λαμβάνόμεναι φροντίδες· ὁ φιλομαθὴς
μόνος ἀποκτᾷ τὰς γνώσεις, ὁ ἀγρυπνος
τὸν πλοῦτον, ἡ ἀνδρεία τὴν ἰσχύιν καὶ
ἡ ἀρετὴ τὸν παράδεισον. Ἐὰν ζητῇς
πιστὸν ὑπηρέτην, πιστότερόν σου ἄλ-
λον δὲν δύνασαι νὰ ἐπιτύχῃς.

Ὁ ἀπλοῖκος Ῥιχάρδος καὶ εἰς τὰ
μικροτάτην σημασίαν ἔχοντα ἀντικεί-
μενα συνιστᾷ πολλὴν περίσκεψιν καὶ
ἐπιμέλειαν, διότι ἐκ μικρᾶς ἐνόστε ἀ-
μελείας γεννᾶται μέγα δυστύχημα.
Ἐν ἐλλείψει λέγει, τοῦ καρφίου χά-
νεται τὸ πέταλον· ἐν ἐλλείψει τοῦ πε-
τάλου, ὁ ἵππος, καὶ ἐν ἐλλείψει τοῦ
ἵππου, ἀπόλλυται καὶ ὁ ἴδιος ἀναβά-
της· διότι ὁ ἐχθρὸς καταρθωνων αὐτόν,
τὸν φρονεῖ.

ΓΛΩΣΣΟΛΟΓΙΚΑ

Ποντικὰ παραμῦθια.

4. Ὁ θώπεκας καὶ ὁ ἄρκος.

(Ὅφις)

Ἐνας ἄρκος καὶ ἕνας θώπεκας¹ ἐποίη-
σανε καρτὰ ἑλάνκ καὶ ἐξέβανε τὸ ἄρ².
Ἐπλεῖσε ἄρκος ἕνα πρόβ³ καὶ ἔφε-
ρεν αὐτὴν μαχαρὰ, ἀπόθε⁴ ἐμένανε,
καὶ ἐποίησεν αὐτὸν καθούρμα⁵ καὶ ἐξήλαν
αὐτὸν ἕνα σκεῦος⁶. Ἀσπ⁷ ἕνα δύο ἡμέρας
ὑπὲρ ἐπῆγε ἄρκος τοῖς⁸ χοιρίμοις⁹ αὐ-
τοῦ καὶ ὁ θώπεκας ἀπ' αὐτῶν μερῶν ἔφαγε τὴν
καθούρμα καὶ ἐγνώμωτε τὸ σκεῦος σαχ-
τήρα¹⁰. Ἄντα¹¹ ἔρθε ἄρκος καὶ εἶδε τὸ
σκεῦος, ἐρώτεσε τὸν θώπεκα «Ντὸ
ἔχ¹² καθούρμας;» Ἐκεῖνος παλ εἶπε
«Ἐβρουχνεῖσθε τ' ἀπανκῆ¹³ ἡ καθούρ-
μα, ρύσα τὸ ἄρ¹⁴ χεῖται ἡ καθούρμα¹⁵.»
Ἄρκος παλ ἔφασκε καὶ τὰ μύτια¹⁶ αὐ-
τοῦ ἐγνώμωτε σαχτάρ¹⁷ καὶ ἐσπασθῶθε¹⁸
καὶ ὁ θώπεκας ἐδῶκεν αὐτῷ φωτιά.

5. Ἀσλάντς καὶ ὁ λύκον καὶ ὁ
λεπὸν¹⁹.

(Κρῶμνη).

Ἀσλάντς²⁰ ἔτρενε ὁ βασιλέας ὀλω-

1. ὥς, σαχάλι. — 2. λ. τ. = κυνήγιον. —
3. ὀπού. — 4. ἀπτι, ἀπὸ τὰ = ἀπὸ. — 5. α. π.
τοῦς, εἰς τοῦ. — 6. ρ. τ. = σκεῦος. — 7. η. π.
σταχτάρια, σαχάκη. — 8. ὅταν. — 9. (αὐτὸς περιέρχο-
— ἀπὸ ε) = ἐδῶ μέσα. — 10. εὐρῶς, μοχλοῖγω τὰ
χλα. — 11. Καὶ ὁ μῦθος οὗτος εὐρίσκειται — δορά. —
ἐν τοῖς Αἰτωπικοῖς (Λέων καὶ λύκος καὶ α. λ. τ. =
λώπηξ, ἀρ. 255) καὶ εἶνε σχεδὸν ἀπαράλλα-
— 12. ὁ ἀσλάντς, ὁ λ. = λέων.

λομίαν εἶπεν ἀσλάντης· »ὦ τοῦ σκύλ-
τὸ γρὸν τὸ λύκον! ἀλεπὸν ἀτόστον κα-
λὸν ἐποῖκε με καὶ ἀτὸς ἐπολέμανεν νὰ
χάνει αὐτόν!»

I. Π.

ΔΙΗΓΗΜΑ

+ Ο ΜΙΚΡΟΣ ΒΟΣΚΟΣ

Α'. Ὁ Παῦλος.

Εἰς τὰ βορειοδυτικὰ παράλια τῆς Γαλ-
λίας κεῖται ἡ ἐπαρχία αὐτοῦ τοῦ βασι-
λείου, ἡ ὁποία ὀνομάζεται Βρετανία· τὸ
μέρος τοῦτο σχηματίζει χερσόνησον, καὶ
περιβρέχεται πρὸς βορρᾶν μὲν ἀπὸ τὴν
θάλασσαν τῆς Μάγχης, πρὸς δυσμὰς δὲ
ἀπὸ τὸν Ἀτλαντικὸν ὠκεανόν. Ἄν καὶ
ἤξεύρω, φίλοι ἀναγνῶσται, ὅτι γνωρίζετε
καλῶς τὰς ἐπαρχίας καὶ τὰς σημαντικω-
τέρας πόλεις τῆς Γαλλίας, ἐνόμισα ὁμῶς
καλὸν νὰ σᾶς ὑπενθυμίσω τὴν ἐπαρχίαν
Βρετανίαν, διότι πρόκειται νὰ σᾶς διηγη-
θῶ μίαν ὥραϊαν ἱστορίαν, ἡ ὁποία συ-
νέβη εἰς τὸν τόπον τοῦτον.

Λοιπὸν μίαν Δευτέραν πρωΐ τοῦ ἔτους
1794 ἐν παιδίον δεκατεσσάρων ἕως δεκα-
πέντε ἐτῶν, τὸ ὁποῖον ὠνομάζετο Παῦλος,
ἀνεχώρει ἀπὸ τὸ ὑποστατικὸν τοῦ κυρίου
του, καὶ μὲ τὸ ποίμνιόν του ἀπὸ πρόβα-
τα καὶ αἰγας περιεπάτει μεταξὺ δύο ἀ-
γρῶν, οἱ ὁποῖοι ἦσαν καταπράσινοι ἀπὸ
τὰ θλασσημένα γεννήματα. Ἐνῷ δὲ ἔβο-
σκε τὸ ποίμνιον, ὁ μικρὸς Παῦλος ἐτρα-
ῖον ἐν πολεμικὸν ἄσμα, τὸ ὁποῖον πρὸ
γεύγας ἡμερῶν εἶχεν ἀκούσει, ὅτε ἐπή-
λαινεν εἰς τὸ πλησίον χωρίον. Εἶχε δὲ
καὶ σκύλον, ὁ ὅποιος κατὰ τὸ διάστημα

τοῦτο τῆς ὁδοπορίας ἐπῆλθεν ἀπ' ἐδῶ καὶ
ἀπ' ἐκεῖ εἰς τὰ πλάγια τοῦ ποίμνιου, καὶ
δὲν τὸ ἄφινε νὰ διασκορπίζεται.

Τόσον δὲ ἀγρύπνως καὶ πιστῶς ἐξεπύ-
ρωνε τὸ χρέος του ὁ σκύλος οὗτος, ὥστε
οἱ γιδοκλέπται, ἐὰν ᾔθελον νὰ κλέψωσι
κανέν πρόβατον ἢ αἰγίδιον, ἔπρεπε νὰ τὸ
στοχασθῶσι καλῶς· διότι πολλάκις καὶ
ἄρκετὰ βαθέως ἔμπηξεν εἰς τοὺς μηρούς
των τοὺς μυτεροὺς ὀδόντας του. Ὀνομά-
ζετο δὲ αὐτὸς ὁ σκύλος Ῥάλφ, καὶ ἦτο
μεγαλόσωμος καὶ μαῦρος, μὲ μακρὰ καὶ
σγουρὰ μαλλία, μὲ μύτην μακρουλήν
ὡς τῆς ἀλώπεκος, μὲ αὐτία ἀνωρῶμε-
να καὶ μὲ οὐρὰν μαλλωτὴν καὶ φουντω-
τὴν, τὴν ὁποίαν πάντοτε εἶχεν ἀναση-
κωμένην.

Μετὰ τριῶν ὥρῶν ὁδοπορίαν ἄλλοτε
μὲν διὰ μέσου βράχων, ἄλλοτε δὲ δι' ἀ-
καλλιεργητῶν τόπων, καὶ ἄλλοτε δι' ἀν-
οισμένων σχοίνων, ὁ μικρὸς βοσκὸς μας
ἐσταμάτησε τὸ ποίμνιόν του εἰς μίαν
βαθεῖαν κοιλάδα, ἡ ὁποία κατὰ τὸ μέτρον
ἦτο γεμάτη ἀπὸ χλόην λευκὴν καὶ πυ-
κνὴν, καὶ τὰ πλάγια κατεσπαρμένα ἀπὸ
βάτους, καὶ ἀπὸ ἄλλα διάφορα δεινὰ ὀλ-
λια. Ἐκεῖ ὁ Ῥάλφ, ἀφ' οὗ ἀπηλλάγη ἀ-
πὸ τὴν φρουρὰν τοῦ ἐπλαγίασεν ἀ-
μελῶς ἐπάνω εἰς τὴν χλόην, τὸ ποίμνιον
δισπάρη εἰς τὸ βάθος τῆς καταπρασίνου
κοιλάδος, αἱ αἰγες ἀνέβαινον πηδῶσαι
εἰς τὰ πλάγια τῶν βράχων, καὶ ὁ Παῦ-
λος ἐκάθησεν ἐπάνω εἰς μίαν παχεῖαν
χλόην, ὁπόθεν ἠδύνατο νὰ προσέχῃ τὸ
ποίμνιόν του.

Τὸ μέρος τοῦτο τὸ ἐγνώριζε πολὺ κα-
λὰ ὁ μικρὸς βοσκός· εἶχε μετρημένας ὁ-
λας τὰς πλησίον ῥάχεις· ἐγνώριζε μὲ
κλειστοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ τὰς ἀπο-
κρυφὰς ἀποφυγὰς τῶν ἀντιπάλων.

νῶν τοῦ τῶναδάρων¹. Ἐμαλλίωσε² ἀτλάντες κ' ἐκοίτονε στὸ στῶμαν. Ὁ λατὰ τῶναδάρεια, οἱ βασιλεύοντες, ἐπῆγαν εἶδαν ἄτον.

Ἐναν ἡμέραν ὁ λύκον ὁ βασιλέας πα, ἄσπρος λύκος ἔτονε, θὰ πάει ν' ἐλέπ τὸν ἀτλάν. Σίτ³ ἐπέγνευ, εὐρεν σσὴ στράταν τ' ἀλεπίων τὸ βασιλέαν. Εἶπεν ἄτον· « Ἀλεπέ, εἶπεν, ἄιτε τεροῦμε ὁ βασιλέας ὁ πολυχρονεμένον ντ' ἐφτάει· ἄρρωστος ἔν. » — « Κιὰ⁴ δέβα, εἶπεν ἀλεπόν· πασκιντό⁵ ἔν ἐκεῖνος ἀπ' ἐμὲν καλλίον καὶ θὰ πάγω σσὰ ποδάρ⁶α τ; ἄς ἔρται ἐκεῖνος σσ' ἐμὰ τὰ ποδάρ⁶α. » Ὁ λύκον πα ἐχάρεν, θὰ πάει λέει τὸν ἀτλάν « τὸ καὶ τὸ εἶπεν ὁ βασιλέας τ' ἀλεπίων » καὶ θὰ καλεῦκεται⁶ μετ' ἐκείνοναν· ἐχαίρετουν κ' ἐπέγνευ σσὴ στράταν. Ἀλεπόν πα πάει ἀπὸ πῖς ἀτ γιὰβάσα γιὰβάσα⁷, θὰ τερεῖ ντὸ θὰ λέει τὸν ἀτλάν.

Ἐπῆεν ὁ λύκον ἐσέβεν ἀπὲς καὶ ἐκάτσεν σσὸν ἀτλάν κατὰ. Ἀλεπόν ἐστάθεν σσὴν πεαρτεάν⁸ κιάν κι ἀφουκράται ντὸ λέγνε. Ἀλλομίαν λέει ἀτλάντες τὸ λύκον· « Ἀεῦτος ἀλεπόν ντὸ βαρέα⁹ ἐτράνυνεν¹⁰ καὶ κ' εἶπεν,

Ἀεῦτος ὁ βασιλέας ἄρρωστος ἔν, ἄς τίγω ἐντρα ὦ ντ' ἐφτάει; » Εἶπεν κὶ ὁ λύκον· « Ὁ Θεὸς νὰ πολυχρονίσει¹ σε· ὄντες ἔρχομε εἶδα τὸν καὶ εἶπα τὸν, Ἀἴτε σσὸ βασιλέαν τὸν πολυχρονεμένον ἐντρανοῦμε ντ' ἐφτάει, καὶ εἶπεν· Ἐγὼ κὶ θὰ πάγω πασκιντὸ ἔν ἀπ' ἐμὲν καλλίον; » Εἶπεν κὶ ἀτλάντες· « Ἐ καὶ νὰ ἐμπαῖνεν ἀποθερὲν² σσὰ χέρ³α μ! ἔξερνα κὶ ἐποῖνα τὸν. »

Ἐσέβεν κὶ ἀπὲς ἀλεπόν καὶ ἐπροσκύνεσεν τὸ βασιλέαν. « Ἀλεπέ, εἶπεν ἄτον, ποῦ ἔσ οὗς ἀτῶρα³ καὶ κ' ἔρθεις ἐράειφες με; ἀτότον τεάρτ⁴ ἔχω καὶ πελάν! » — « Ὁ Θεὸς νὰ φυλάτ σε! εἶπεν· ἐγὼ ἐλάσκουμ⁵ τὸν κόσμον κ' ἐράενα γιατρικὸν γιατ' ἐσέν. » — « Ἐ! τιδὲν γιατρικὸν εὔρες; » εἶπεν ἄτον. — « Ὁ Θεὸς νὰ πολυχρονίσει σε! ὅθεν ἐπῆγα εἶπανε με, εἶναν ἄσπρον λύκον νὰ σύρ κὶ ἀποτσιγαλίζ⁶αι ἄτον καὶ ἐμπαῖν σσὸ πόστν⁷ ἀτ, ῥητά⁸ λαροῦται⁹. »

Ὁ λύκον ἐκεκὰ ἐκάθουτουν· ἀμάν¹⁰ ἔσυρεν κ' ἐπετσιγαλίσεν ἄτον κ' ἐσῆβεν σσὸ πόστν ἀτ κ' ἐλαρώσεν.

1. ῥ. τ. = θηρίων. — 2. ἐψώριασε. — 3. ἐνῶ. — 4. καὶ κιὰρ (καὶ ἄρα) = λοιπὸν, ἂν θέλεις, ἀδιάφορον. — 5. (μπαρ καὶ ἔν τὸ = μήπως καὶ εἶνε ὅτι) = μήπως. — 6. δεικνύει ἐαυτὸν καλόν. — 7. λ. τ. = σιγὰ σιγὰ. — 8. λ. τ. = παραπέτασμα. — 9. τί — 10. ἐμεγαλίσεν, ὑπερῆσανεύθη.

1. ἀντὶ πολυχρονίζει διὰ τὸ ἐπιφερόμενον σ (τὸ εἰ προρ. ὡς γλώτ). — 2. ἀπὸ προυθενά, ἀπὸ κάποιον μέρος, ἔξαρνα. — 3. ἕως τῶρα. — 4. λ. τ. = πάθος, λύπη. — 5. λάσκουμαι = περιφέρομαι, περιέρχομαι. — 6. (ἀποδιχαλίζω) = διακοίγω τὰ σκέλη, διαμελίζω. — 7. πόστ = δορά. — 8. εὐθύς. — 9. θεραπεύεται. — 10. λ. τ. = εὐθύς.

ποκρύφους γωνίας, τὰ πλέον ἀπέκρυπτον μονοπάτια καὶ ὅλα τὰ μυστήρια τῆς ἐρήμου ταύτης· διότι ἀπὸ τεσσάρων ἐτῶν ἔβασκε τὸ ποίμνιόν του εἰς τα μέρη ταῦτα, τὰ ἑποῖα κατήντησαν νὰ γίνωσι πατρίς του. Τὸ ὑποστατικὸν τοῦ κυρίου τοῦ ἦτο δι' αὐτὸν ὡς πόλις, ὅπου μετέβαινε τὸ Σάββατον τὸ ἑσπέρας διὰ νὰ περάσῃ τὴν Κυριακὴν· τὴν δὲ Δευτέραν τὸ πρωὶ φορτῶμενος μὲ τροφάς δι' ὅλην τὴν ἑβδομάδα, ἔπερνε πάλιν τὸν δρόμον του διὰ τὴν κοιλάδα. "Οἶκον τὴν ἡμέραν ἐφύλαττε τὸ ποίμνιον, τὸ δὲ ἑσπέρας τὸ ἔμβαζεν εἰς μίαν μάνηραν, καὶ αὐτὸς ἐκοιμήτο εἰς τὴν μικρὰν καλύβην του, τὴν ὁποίαν εἶχε κατασκευασμένην ἐκεῖ. Πλησίον δὲ τοῦ λοφίσκου τοῦ ἔρρεε ῥυάκιον, τοῦ ὁποῖου τὸ καθαρώτατον ὕδωρ ἦτο τὸ μόνον ποτὸν τοῦ.

Ἀφοῦ ἦναψε μεγάλην φωτίαν μὲ ξηρὰς κλάδους καὶ ἐκάθησε καλὰ, ἠθέλησεν νὰ ἐπιθεωρήσῃ τὰς τροφάς, τὰς ὁποίας ἀπὸ χονδρὸν πανίον σάκκος του περιεῖε. Καὶ κατὰ πρῶτον μὲν ἐξέβαλεν ἕνα ἔγαν ἄρτον ἀπὸ θρίζαν, ὁ ὁποῖος ἦτο κξιμαδιασμένος τὴν ἰδίαν ἐκείνην πρωί, καὶ ἀνέοιδεν ὁσμήν πολλὰ ὀρεκτικὴν· ἔπειτα γέωμῃλα, ἀπὸ τῶν ὁποίων ἔβασε τινα εἰς τὴν ἀνθρακιάν· ἔπειτα ἐβένον τυρίον, τὸ ὁποῖον τόσον σκληρὸν ὥστε ἠδύνατο νὰ σπάσῃ καὶ κεφαλὴ ἀνθρώπου· ἔπειτα καρύδια, τὰ ὁποῖα γκρουόμενα ἀπετέλουν ἤχον σημάτων· αἰτα ἔδω ἐξέβαλε φωνὴν ἐκπλήξεως, ἀλλ' εὐχαρίστου ἐκπληξέως, ἡγγίσειεν τὸν πάτον τοῦ σάκκου τοῦ δύο μεγάλῃλα σουφρωμένα καὶ εἰς καλὴν κατάσειον· αὐτὰ τὰ μῆλα εἶναι ἀπὸ τὰ εἶδη τὰ καλὰ, τὰ ὁποῖα εἶναι ὡραιότατα κατὰ

τὴν ἐξουσίαν καὶ γλυκύτητα κατὰ τὴν φύσιν, καὶ διατηροῦνται καλῶς ἐκείνην· τὰ δὲ βατρυγένητα, διότι ἐκείνην αἰὶας κοκκίνας ἢ πραῖς ὡς τοῦ βατρυγένητος σώματος ὀνομάζονται· διὰ τὴν καὶ οὐκ ἔστι τῆς βασιλίσσης, ἐπειδὴ διὰ τὴν ἀντιθέτη καὶ τὴν γεῦσιν των εἶναι κατὰ τὴν διὰ νὰ τὰ τρώγῃσι βασιλίσσης. Διὰ τὴν εἰρήμην δὲ, διδασκίως· αὐτὸ τὸ εἶδος καὶ ὡραῖον ὁπωρικόν.

« Καλὰ! εἶπε θουιάζων τὸ ὄνομα πρὸ ἐκείνης μῆλα· εἰς ἅπαντας ἦν καὶ Ἰωάννα τὰ ἔχουσα κρυὰ εἰς τὸν σάκκον μου. "Α! τὸ καὶ μὲν τὸ καλὸν ἐνθιμῆθη καὶ τὸν πτωχὸν βοσκόν. Ἀξιολογα. Λοπὸν κ' ἐγὼ τὸ Σάββατον τὸ βράδυ θὰ τῆς δώσω ἐν δῶρον. »

Καὶ σηκωθείς ὑπῆγε καὶ ἐκάλησεν ὑπὸ κάτω εἰς ἕνα θάτον, καὶ ἤρχισε πάλιν νὰ πελεκᾷ καὶ νὰ σκαλίσῃ μὲ τὸ μαχαίριόν του μίαν μικρὰν βόσκον, τὴν ὁποίαν πρὸ ὀλοκληρῶν μηνῶν ἤρχισε.

« Πρέπει εἰς ἅπαντας αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα νὰ τὴν τελειώσω, » εἶπεν, ὅτε ἤρχισε τὸ ἔργον πάλιν.

Ἐν τούτοις ἡ ὥρα τοῦ προγεγενημένου ἐπληρώθη· καὶ ὁ κύνις ἀπέσυρε τὰ γεώμῃλα ἀπὸ τὴν ἀνθρακιάν ζεστὰ καὶ ἀχνίζοντα, καὶ τὰ ἐξηπλώσε πηκτικὸν εἰς τὰ πολυποίκιλα φανητά του, τὰ ὁποῖα μὲ τὴν ἀφθονίαν ἐξέβαλεν ἀπὸ τὸν σάκκον του. Οὕτω λοιπὸν ὁ κύρ Παῦλος μὲς ἐστρώμενο ἔχων τὸ πολυτελὲς καὶ νοστιμώτατον συμπόσιόν του ἐπάνω εἰς τὰ πηκτικὰ ἀπὸ γλῶσιν, εὐχαριστεῖτο νὰ τὸ θεωρῇ διὰ κάμποσα λεπτὰ τῆς ὥρας, καὶ ἐσκέπτετο μὲ πολλὴν προσοχὴν πότεν νὰ ἀρχίσῃ. Ὁ σκύλος τοῦ Ῥόλφ, καθημένος σὺν αὐτῷ εἰς τοὺς ὀπισθίους ποταμούς.

ἔρριπτεν εἰς ὅλα ταῦτα βλέμμα ζηλότυπον, καὶ ἔγλυψε τὰ χεῖλη του, ὡς ἐκεῖνον τὸν ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος δοκιμάζει τὰ φεγγητὰ καὶ γνωρίζει ἂν ἦναι καλῶς ἢ κακῶς μαγειρευμένα. Ἐξαφνα ἀνορθώνει τὰ αὐτὰ του, στρέφει τὴν κεφαλὴν πρὸς τὴν κορυφὴν μιᾶς τῶν πλευρῶν τῆς κοιλάδος, καὶ εὐθὺς τρέχει πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο γαυγίζων. Ὁ Παῦλος ἐκπεπληγμένος, τὸν παρακολουθεῖ μὲ τὰ ὀμμάτια του, καὶ μετ' ὀλίγον βλέπει ἕνα ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος κατέβαινε μὲν βιαστικὰ ἀπὸ τὴν ἀπόκρημνον ἐκείνην πλευράν, ἀλλ' εἰς καθὲν βῆμά του ἐκλονίζετο νὰ πῆσῃ κατὰ γῆς. Ἐφαίνετο δὲ ὅτι ἐζήτηι νὰ διαφύγῃ κανένα φανερόν κίνδυνον.

Τὰ γεώμηλα, τὰ καρύδια, ὅλον τὸ πρόγευμα ἐλησημονήθη, καὶ τὸ γενναῖον παιδίον ἔτρεξεν εἰς συνάντησιν τοῦ δυστυχχοῦς ἐκείνου ξένου.

Β'. Ὁ καταδεδικασμένος.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτός ἦτο ἕως πεντήκοντα ἐτῶν τὴν ἡλικίαν, τοῦ ὁποῖου τὰ ἐνδύματα ἂν κατέχρησμένα ἀπὸ τὰς βάρους καὶ τὰς ἀκάνθας, ἐφανέρωναν ὁμῶς ὅτι ἦτο μεγάλης τάξεως. Τὸ ὑψηλὸν καὶ γυμνὸν μέτωπόν του, οἱ ὀφθαλμοί του, τῶν ὁποίων τὴν λάμψιν δὲν ἀπέσβεσαν οἱ κόποι, καὶ τέλος πάντων ὅλα του τὰ χαρακτηριστικά, εἰς τὰ ὁποῖα ἦσαν ἐντετυπωμένοι ἡ γλυκύτης καὶ ἡ μεγαλοπρέπεια, ἐνέπνεον εἰς τὸν ὅστις ἔβλεπεν αὐτὸν σέβας καὶ ἐμπιστοσύνην. Περιεπάτει δὲ χωλαίνων καὶ μὲ πολὺν κόπον, καὶ ἀκουσθῶν εἰς τὸ ξέφος του, τὸ ὁποῖον ἐκράτει ἀντὶ ῥάβδου. Ὁ Παῦλος ἑκταῖς ἐκύτταξεν αὐτόν, ἐφώνησεν ὀπίσω

τὸν σκύλον του, ὁ ὁποῖος εἶχε τρέξει ἐναντίον του ξένου, καὶ προέβη εἰς συνάντησίν του λέγων·

«Μήπως ἦται πληγωμένος, Κύριε; ἡμπορῶ ἄρά γε νὰ σοῦ κάμω κανέν καλόν;»

Ὁ ξένος ἑστάθη χωρὶς νὰ εἰπῇ λόγον, ἔστρεψε τὴν κεφαλὴν ἀνησύχως, ὡς διὰ νὰ ἰδῇ τί ἐγίνετο ὀπισθεν του, ἔπειτα προσηλώσας ὀλίγον τὰ ἐξεταστικὰ ὄμματα του ἐπάνω εἰς τὸν μικρὸν βοσκόν, ὁ ὁποῖος ἤσθάνετο κάποιον τρόπον εἰς τὰ βλέμματα ἐκεῖνα, εἶπε.

«Τέκνον μου, ἐγὼ δύναμαι νὰ σοῦ κάμω καλόν. Ἦθελες νὰ εἶχες δύο χιλιάδες φράγκα; ἐάν τὰς θέλῃς, μὲ ἕνα σου λόγον τὰς ἀποκτᾷς.»

Ὁ βοσκὸς ἔδειξε κάποιαν ἐκπληξίν καὶ χαράν, καὶ χωρὶς ν' ἀποκριθῇ, ἐφαίνετο ὅτι ἐζήτηι μὲ τὸ βλέμμα του νὰ τοῦ ἐξηγήτῃ ὁ ξένος τί ἐννόει μὲ τὰ ὅσα τοῦ ἔλεγε.

«Ναί, δύο χιλιάδας φράγκα, ἐπανελάβεν ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος, καὶ ἔς τὴν στιγμήν τελειώνει ἡ ὑπόθεσις. Ἀκουσον, παιδί μου, ἐγὼ εἶμαι καταδεδικασμένος εἰς θάνατον διὰ τὴν κεφαλὴν μου εἶναι προσδιωρισμένη ἀνταμοιβή, καὶ ἂν σὺ θέλῃς νὰ μὲ σώσῃς ἀπὸ τοῦ στρατιώτου, οἱ ὁποῖοι μὲ καταδιώκουσι, καὶ θὰ περάσωσι μετ' ὀλίγον ἀπ' ἐδῶ, θὰ λάβῃς ὅ,τι σοῦ ὑπεσχέθην.»

Τὸ παιδίον ἤκουσεν ὅλους τούτους τοὺς λόγους μὲ ἐκπληξίν καὶ ἔμεινεν ἀκίνητον καὶ ἄφωνον, ὡς ἐάν δὲν ἐκαταλάβανε τίποτε. Ἐπὶ τέλους ὁ ξένος εἶδεν, ὅτι οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ παιδίου ἐφούσκωσαν, καὶ γεμιστὴν βαθμυδὸν ἀπὸ δάκρυα. Ἐπὶ σιᾶς πρὸς τὸν μικρὸν βοσκόν καὶ

θεν ἀπὸ τὴν χεῖρα, καὶ εἶπε μὲ συγκί-
νησιν.

Ἄχ! σὺ, παιδί μου, ἔχεις καλὴν ψυ-
χὴν, καὶ ἐγὼ σὲ ἠδίκησα. Ναί, σὺ δὲν
εἶσαι τοιοῦτος, ὥστε νὰ πράξης τοιοῦτον
ἄνδρον καὶ αἰσχροὺν ἐμπόριον. Ἄλ-
λ' αὐτὴν τὴν τιμὴν τοῦ αἵματος, θὰ τὴν
κερδίσης χωρὶς νὰ γίνῃς ἔνοχος. Σοῦ εἶ-
πα, ὅτι μὲ καταδιώκουσιν· εἶμαι πληγω-
μένος, καὶ πάσχω ἐξ αἰτίας τῆς πληγῆς
μου· καὶ διὰ τοῦτο δὲν δύναμαι νὰ δια-
φύγω τὰς χεῖρας τῶν δημίων μου. Λοι-
πὸν! ἂν σταθῶ νὰ μὲ πιάσωσιν ἐδῶ
πλησίον σου, θὰ νομίσωσιν, ὅτι σὺ μὲ
παρέδωκες εἰς αὐτούς, καὶ τοιουτοτρόπως
ὁ θάνατός μου ἡμπορεῖ νὰ σὲ ὠρελήσῃ.

— Ἄ! Κύριε, ἐφώναξεν ὁ μικρὸς βο-
σκός, δὲν καταλαμβάνω τί μοῦ λέγεις,
ἀλλὰ μοῦ προξενεῖς πολλὴν θλίψιν.

Ἄλλ' ὄχι καὶ μένο, παιδί, εἶπεν ὁ
ἄγνωστος μεδιάσας θλιβερώς, σὺ δὲν ἡμ-
πορεῖς νὰ κάμῃς τίποτε δι' ἐμέ· διότι
διὰ νὰ μὲ σώσῃς, πρέπει νὰ κινδυνεύσῃς
τὴν ζωὴν σου, καὶ δὲν θέλω ν' ἀγοράσω
τὴν ἰδικήν μου μὲ τοιαύτην τιμὴν. Ἰδοὺ
ἀκούω τὰ πατήματα τῶν ἵππων τῶν
στρατιωτῶν· εἰς ὀλίγην ὥραν θὰ ᾔῃαι ἐ-
δῶ, καὶ δὲν ἔχω δυνάμεις διὰ νὰ προ-
χωρήσω περισσότερον.

— Καὶ ὅλο ὄλο αὐτὸ εἶναι; εἶπεν ὁ
μικρὸς βοσκὸς μὲ λάμψιν χαρᾶς εἰς τοὺς
ὀφθαλμούς. Πρέπει μόνον νὰ σὲ κρύψω ἀ-
πὸ ἐκείνους, οἱ ὅποιοι σὲ καταδιώκουσι;
Τίποτε δὲν εἶναι εὐκολώτερον ἀπ' αὐτὸ ἔ-
λα.

Λέγων δὲ τοὺς λόγους τούτους, ἐπίασε
τὸν ἄγνωστον ἀπὸ τὴν χεῖρα, ὁ ὁποῖος
μὲν ὀλίγον, ἀλλὰ ματαίως
αὐτὰ τὰ ὁποῖα τὸν ἔσυρε, καὶ σπενδὸν τὸν

ἐσηκώσατο καὶ ὄναι τοῦ οἱ κινήσεις, καὶ τὴν
σταθερὸν βλέμμα τοῦ ἐλαίοντος βίβλαι
ἀπόρριψιν. Καὶ αὐτὸς ὁ καταδιωκόμενος
ἠτλήθη διὰ νὰ εἰπω εἴπω, καὶ ποῖον ὑπο-
ταγὴν εἰς τὴν φιλανθρωπικὴν εὐεργεσίαν τοῦ
μικροῦ σωτήρος του, καὶ τὸν παρηκολού-
θησε χωρὶς ἀντίστασιν. Μετ' ὀλίγου ἔ-
φθασαν εἰς ἐν ἀπὸ τὰ πλέον ἀπόρρητα
μέρη τῆς πλευρᾶς τῆς κοιλάδος, μετὰ
πετρῶν συσσωρευμένων καὶ ἐτοίμων νὰ
κυλίσωσιν· εἰς δὲ τὸ μέσον αὐτῶν ὑπῆρ-
χεν εὐρυχωρότατον σπηλαίον, τοῦ ὁποῖου
τὸ στόμιον ἦτο πολὺ στενόν, κρυμμένον
ὀπισθεν βράχων, καὶ ἐμπραγμένον μὲ
κορμούς δένδρων καὶ μὲ φυτὰ ἄγρια.

« Ἰδοὺ, εἶπεν ὁ μικρὸς βοσκός, δε-
κνύων τὸ στενὸν στόμιον, ἐδῶ μέσῃ θὰ
ἔμβῃς. Ἡ θύρα δὲν εἶναι τόσο μέρη, ὡς
ἀλλ' ἀπὸ ἐμβῆς μὲ τὴν κοιλίαν καὶ προ-
χωρήσῃς βαθειά, θὰ ἔχῃς εὐρυχωρίαν καὶ
κάθεσαι ἀναπαυμένα. Ἐγὼ φροντίζω διὰ
τὰ λοιπά. Ἀλλὰ προηγουμένως πρέπει νὰ
μὲ βοηθήσῃς διὰ νὰ ἐκρίζωσω αὐτὴν τὴν
βάτον. »

Ὁ καταδιωκόμενος χωρὶς νὰ καταλά-
βῃ τὸν σκοπὸν τοῦ παιδίου, τὸ ἐδοθήσῃ
μὲ τὴν ἄκρην τοῦ ξίφους του εἰς τὸ νὰ
ἐκρίζωτῃ μίαν μικρὰν βάτον.

« Τώρα ἔμβα, » εἶπεν ὁ μικρὸς βοσκός.

Ὁ ξένος ἐχαμήλωσε καὶ κατώρηνεν
ὄχι μὲ ὀλίγους ὀδυνηροὺς κόπους, νὰ χω-
θῇ εἰς τὸ εἶδος τοῦτο τοῦ ὑπογείου εὐ-
θύς ἀπὸ οἱ πόδες του ἐγειναν ἄφαντοι, ὁ
Παῦλος ἔβαλε τὴν βάτον ἐμπροσθεν εἰς τὸ
στόμιον· τὸ ἔφραξεν ἐντελῶς, ἔπειτα ἐ-
σώρευσε ὀλόγυρα εἰς τὴν ρίζαν τῆς λί-
θους διὰ νὰ τὴν σκεπάσῃ καὶ τὴν στε-
ρεώσῃ. Μὴ εὐχαριστούμενος ὁμοῦ εἰς
τὰς προηγουμένους πράξεις.

ονηρίαν, τὴν ὁποίαν δὲν ἤθύνετο ν' ἀποκαλύψῃ οὔτε ὁ ἐξυπνότερος ἀστυνομικός ὑπάλληλος. Οἱ θάρνοι, οἱ ὁποῖοι ἦσαν καὶ ὀλόγυρα, ἦσαν γεμάτοι ἀπὸ φωλεάς, καὶ τὰς ἐγνώριζεν ὅτι σκεδόν. Ἐξ αὐτῶν ἐξελέξε μίαν, εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκοντο καὶ τρία ὠραῖα αὐγά, καὶ τὴν ὁποίαν ἐντὸς ὀλίγου ἐτοποθέτησεν ἐπάνω εἰς τὴν θάτον μὲ το αὐτὴν ἐπιτηδειότητα, ὥστε ἤθελεν ὑποθέσει τις ὅτι κανὲν πτηνὸν τὴν εἶχε κτισμένην. Ἀφοῦ ἔγεινε τοῦτο, ἔσκυψεν εἰς τὴν τρύπαν καὶ θέσας κοιλωμένας τὰς δύο χεῖράς του εἰς καθὲν ἄκρον τοῦ στόματός του, ἐφώναξεν ὡς ἐάν ἐκράτει σάπυγα.

«Μένε ἥσυχος, δὲν θὰ σὲ εὕρωσιν ἐδῶ.»

Ἐπειτα προσκαλέσα διὰ συρίγματος τὸν σκύλον του, κατέβη τὸν κατηφορὸν μουρμουρίζων ἐν πολεμικόν ᾄσμα.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΠΟΙΚΙΛΑ

* * * Ὁ Ἀλέξανδρος Δουμᾶς ἦτο λίαν γενναῖος. Τὸ ἀκόλουθον ἀνέκδοτον εἶνε μία ἐτι ἀπόδειξις τούτου.

Ἡμέραν τινὰ ἐξέρχεται ὁ Δουμᾶς τῆς οἰκίας του, μετὰ δὲ τινα ὥραν ἐνῷ εὐρίσκετο μακρὰν, παρατηρεῖ ὅτι ἐλησμόνησε νὰ λάβῃ χρηματὰ μεθ' ἑαυτοῦ. Ἀμέσως ἐνθυμεῖται φίλον του πλησίον κατοικοῦντα καὶ μεταβαίνει παρ' αὐτοῦ.

Ἀλλ' ὁ φίλος εἶνε ἀπόν, καὶ ὁ Δουμᾶς γίνεται δεκτός ὑπὸ τῆς Κυρίας.

— Τί ἠθέλετε νὰ τῷ ζητήσητε, Κύριε Δουμᾶ; ἐρωτᾷ αὐτή.

— Ὡ! τίποτε σπουδαῖον, ἀποκρίνεται,

καὶ διηγεῖται εἰς τὴν Κυρίαν τὴν στενοχωρίαν του.

— Τί λυπηρόν! λέγει ἡ Κυρία, . . . ὁ ἄνδρας μου ἔχει μαζί τὰ κλειδιά τῆς κάσας καὶ αὐτὴν τὴν ὥραν ἐγὼ δὲν ἔχω παρ' ὅτι μοῦ χρειάζεται διὰ τὰς ἀνάγκας τοῦ σπιτιοῦ.

— Πόσα;

— Νὰ, ἓνα ξηρὸ ναπολεόνι, τίποτε περισσότερον.

— Δὲν πειράζει, δότε μοῦ το· σεῖς ὁπωσδήποτε ὑπορεῖτε νὰ οἰκονομηθῇτε ἀπόψε εὐκολώτερον ἢ ἐγὼ· μοῦ ἐχρειάζοντο ἑκατὸν φράγκα· ἀλλὰ ἀρχίζω μὲ τοῦτο, καὶ ὁ διάβολος νὰ σκάσῃ, θὰ εὕρω καὶ τὰ λοιπὰ σὲ μιὰ ὥρα.

Καὶ λαβὼν τὸ εἰκοσδράχκον, σπεύδει εἰς ἀναχώρησιν· ἀλλ' ἡ Κυρία τὸν ἀνακαλεῖ.

— Ἀλήθεια, ἤξεύρω πῶς τρελλαίνεσθε διὰ τὴν κομπόστα· σήμερα κατεσκεύασα ἀρκετὴν καὶ σᾶς ἐφύλαξα ἓνα θάξο.

— Πόσον εἶσθε ἐρασμία! δότε μοῦ τὴν καὶ αὐτό.

— Ὁχι, ἡ ὑπηρετρία σᾶς τὸ φέρνει εἰς τὸ ἀλάξιν.

Πράγματι ὁ Δουμᾶς καταβαίνει εἰς τὴν ἄμαξάν του ἀκολουθούμενος ὑπὸ τῆς ὑπηρετρίας φερούσης τὸ δοχεῖον. Εἶτα εἰσέρχεται εἰς τὴν ἄμαξαν, λαμβάνει τὸ δοχεῖον, τὸ θέτει παρ' ἑαυτοῦ καὶ στρεφόμενος πρὸς τὴν ὑπηρετρίαν,

— Εὐχαριστῶ, μικρά· εἶσαι πολὺ ὑποχρεωτικὴ . . .

Καὶ, ἐρευνῶν εἰς τὸ θηλάκιόν του, προσθέτει.

— Στάσου· νὰ, πάρε διὰ τὸν κόπον σου! . . .

Καὶ τῆς δίδει τὸ εἶδος τοῦ ἄνδρος καὶ

ποῖον μόλις πρὸ μικροῦ εἶχε λάβει παρὰ τῆς Κυρίας!

(Ἔστια)

* * Πρὸ δύο ἐβδομάδων ἔφιππός τις μὴ δυνάμενος ἐν ὁδῷ τῆς Ῥώμης νὰ χαλιναγωγήσῃ τὸν ἀφηνιάσαντα αὐτοῦ ἵππον ἐπάτησε νεάνιδά τινα. Συλληφθεὶς ὑπὸ τῶν ἀστυνομικῶν κλητῶν, ἀπηχθὴ εἰς τὴν ἀστυνομίαν. Ἡ Α. Μ. ὁ βασιλεὺς Οὐμβέρτος, τυχὼν θεατῆς τοῦ συμβάντος, μετέβη αὐτοπροσώπως εἰς τὴν ἀστυνομίαν καὶ παρέστη εἰς τὴν ἀνάκρισιν, μετὰ τὸ πέρας τῆς ὁποίας εἶπεν ὅτι ἦλθεν ὡς μάρτυς, κατέθηκε δὲ ὅτι καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς ἀφηνιάσεως τοῦ ἵππου παρετήρησε τὸν ἀναβάτην αὐτοῦ καταβάλλοντα ὑπερ-ανθρώπους προσπάθειάς ὅπως χαλιναγωγήσῃ αὐτὸν καὶ προλάβῃ πᾶν ἀπεικταῖ-

ον. Μετὰ τὴν κατάθεσιν τοῦ ἱπποτικῆς βασιλέως ἡ ἀστυνομία ἀπέλυσε τὸν συλληφθέντα.

(Ἐκ τοῦ Νουέβου)

ΕΙΛΑΡΤΕΣΕΙΣ

— Τῇ παρελθούσῃ Περπτῇ ἔφικε ἐκ Κωνσταντινουπόλεως εἰς τὴν ἑσπερίαν πόλιν δὲ τοῦ Αὐστριακοῦ ἢ Α. Ε. (ἐκ Κωνστ.) πλοῖ πρεσβευτῆς τῆς Περσίας Μουχσιν Χαν μετ' ἐκείνων εἰς Περσίαν.

— Τῇ παρελθούσῃ Τρίτῃ ἐληλυθέν οὗ πρωτομάστρης Εὐστάθιος Παπαδόπουλος Σαυτοῦρος, ἀναπείρας τὴν σκαδὸ μὴν τοῦ ἐπιπλοῦντος τοῦ τῆς Ἀγίας Τριάδος ἀνευρέντος προσδοφόρου κτιρίου τῶν Σχολείων.

Υ. Γ. Κατὰ παραδρομὴν ἡ σελὶς 105 ἐτυπώθη πρὸ τῆς 104.

ΕΠΙΛΟΓΗ

Τὸ ἄπειρον διάστημα.

Ἄν πτέρυγας ὡς τῆς Ἡοῦς ἠμπόρουν νὰ τανύσω,
ὅπως τὸ πλῆθος τῶν χρυσῶν ἡλίων ἀριθμήσω—
ἂν εἰς τὰ βάθ' εἰσέδωε τοῦ ἀπεράντου κόσμου,
μεγέθη τε καὶ ἀριθμοὺς συνθεῖς ὁ λογισμὸς μου—
ἂν πτήτιν τὴν παράβολον πλανῶν ὑπὸ τὸ χάος,
ἐμέτρουν τὸ διάστημα κ' ἐμέτρουν ἀεννάως . . .
ὁ σύμπας θὰ παρήρχετο αἰὼν εἰς τὸν ἀγῶνα,
μακρὰν ἐμοῦ τὸν σύμπαντα θὰ ἔφευγον αἰῶνα,
χωρὶς τὸ ἄπειρον ἐμπρὸς, τὸ ἄπειρον ὀπίσω,
εὐρὺ χωρὶς τὸ μέγα πρόβλημα ποτὲ νὰ προσεγγίσω . . .
καὶ ὅμως τρόμου ἔμπλεως καὶ δόξης ταυτοχρόνως,
αὐτὰ μὲν οὐρανούς νὰ ἀναβῇ τολμᾷ τῆς γῆς ὁ γόνος,
τὰ ὅπως τὸν ἔο

Ἀνέρχομαι . . . τὴν κλίμακα διὰ τὴν φλογίνην
κόσμων, ἡλίων, κομητῶν τὴν πλήθουσαν ἐκείνην·
να βλέπω ἔπαυσα τὴν γῆν, καὶ ἡ τῶν νυκτῶν Σελήνη
καὶ αὕτῃ ἀπὸ τὰς ὀφείας μου μακρύνεται καὶ σβύνει.
Τοῦ Κρόνου τὸ μεθόριον διεξῆν . . . ὑπεράνω
τὴν χρυσῇν δερὶν τοῦ φωτὸς καὶ τοῦ σαπφείρου φθάνω.
Τὴν ὑπερέβην ἤγγισα τοὺς ἀφυστῶτας χώρους,
βασίλεια κατάφωτα, ἐκτάσεις ἀστροφόρους,
ἔπου εἰς ὕψι ἀμετρα τὸ βλέμμα μου βυθίζων,
διὰ κρυστάλλου πολυμηροῦ τὴν ὄρασιν ἐπλίζων,
ὁ ἀστρονόμος ἀλαζών εἰς ἕκαστον φωστῆρα
τὸν θαυμαστὸν αὐτοῦ πλανᾷ τὰς νύκτας διοπτῆρα.
Καὶ οὐρανὸν ἐξ οὐρανοῦ, πλανήτην ἐκ πλανήτου
ἀμείδων, παρακολουθῶν τὴν πτήσιν τοῦ κομήτου,
συνανυψοῦμαι μετ' αὐτοῦ εἰς πυραυγεῖς ἡλίους,
ἄστρα ἀπεριόριστα, σφαίρας αὐτεξουσίου,
πυρὸς χειμάρρους, ὅθεν ζῇ τὸ πᾶν καὶ ἀναπνέει,
κόσμων ψυχὰς, ὅθεν αὐτῶν τὸ κράτος ἀπορρέει.
Ἐκεῖσε ἔνθα στρέφονται κόσμοι βαθεῖς, ἀνύων
τὴν τροχίαν του ἕκαστος ἐντὸς ἐτῶν χιλίων,
τίς αὕτῃ ἡ λιμπρὰ σκηνὴ, ὁ στίλβων θόλος ὅδε;
τοῦ ἀνακτόρου σου, Θεέ, μὴ ὁ πυλὼν εἶν' ὧδε;
ὦ! ποῖον λόγον ἄφρον μου τὸ στόμα ἐξερεύγει!
Ὅσον προβαίνω πρὸς αὐτὸν τόσον μακρὰν μου φεύγει·
ὦ Γῆ, ἐν ἧ ἐτέχθην! ποῦ εἶσαι, ποῦ ἀπέχεις;
πόσον στενόν, ὦ Ἥλιε, τὸν κύκλον διατρέχεις!
Ἰδοὺ ὑπὸ τοὺς πόδας μου, ὥσεί σωρὸς σαπφείρων,
οὐρανοὶ κεῖνται πολλαπλοὶ ἐπ' οὐρανῶν ἀπείρων·
πλήν πόρρω καὶ ἀόρατος τῶν οὐρανῶν ὁ ἄρχων,
ἀπρόσιτος καὶ εὐτυχῆς καθ' ἑαυτὸν ὑπάρχων,
μακρὰν ἡμῶν, ἐγγὺς ἡμῶν, αἶνιγμα τῶν ἀλγίστων,
τῶν τόσον κόσμων σύνδεσμος καὶ λόγος καὶ ἀρχὴ των,
ἵσταται ἔπου οὐρανοὶ δὲν εἶνε πλεόν ἄλλοι,
πέραν τοῦ διαστήματος, ὁ μόνος περιβάλλει.

(Κ. Ι. Καρασού ~~στην~~ ^{ἀρεσιν} τοῦ δ

ΠΑΡΕΡΓΑ

1. Αἶνιγμα.

Εἶμ' Αἰθίοψ τὴν φυλὴν
καὶ κατάγομ' ἀπὸ δάσῃ,
διδ' ὠφέλειαν πολλήν,
κὶ ὅταν θέλῃ ν' ἀπολαύσῃ
κανεῖς ταύτην, θὰ μὲ κάμῃ
λευκὸν πτώμα νὰ ἀφῇσω,
ἄφου πρῶτον κοκκινίσω.

2. Αἶνιγμα.

Εἰς κινούμενον ἐπάνω
εἶμ' ἀκίνητον καβάλα,
κ' εἰς τὴν ῥάχιν μου ἐπάνω
κινητὰ κινούνται ἄλλα.

3. Αἶνιγμα.

Εἶμαι ἄψυχόν τι σῶμα,
ἔχω δόντια χωρὶς στόμα,
κ' ἡ τροφή μου εἶν' ἐκ ξύλου,
ἀλλὰ δὲν τὴν καταπίνω,
ἀλλ' εἰς κόνιν τὴν ἀφίνω.

4. Αἶνιγμα.

Ἀπὸ κεφάλι βγήκα
καὶ δόντια κάπου βρήκα.
κ' ἡ τέχνη μου νομίζω,
κεφάλια νὰ στολίζω.

5. Αἶνιγμα.

Ἐάν εἰς ἕξ ἀνθρώπους μόνον
ἄλλος τις προσκολληθῇ,
παρευθὺς θὰ ξιπασθῇ.

6. Αἶνιγμα.

Σ' ὅποιον λύπη καὶ χαρὰ
εὐρεθούν ἀπὸ μισα,
καὶ ἔμμενον ἄνθρωπον,
αὐτὰ μὲν οὐδὲς οὐρανὸν ἔσται,
νὰ, τὰ ὅπως τὸν ἔσται.

7. Αἶνιγμα.

Ποῖον γράμμα ἂν κολλήσῃ
εἰς τὴν γῆν, θ' ἀναπνέσῃ
αἶφνης ὕδωρ ἐξ αὐτῆς;

8. Αἶνιγμα.

Ποῖος εἶν' ὁ μурμυρίζων;
ποῖος εἶν' ὁ ὕλακτων;
ποῖος τρίτος ὁ συρίζων;
Ἄχ! καυμένοι, ἡ γαλῇ
τὰ κεφάλια σας ἂν βρῇ
ένωμένα, ἐκλεκτὸν
θὰ τὰ κάμῃ φαγητόν.

9. Αἶνιγμα.

Ἐνθυμεῖτ' ἡ κεφαλὴ μου
πῶς μισὸς εἶν' ὁ κορμός μου.
Ἀλλὰ μάθετε καὶ τοῦτο·
εἶμαι πόλις τις τοῦ κόσμου.

10. Λογοπαλγνιον.

Ποῖον κακούργημα γεννᾷ ὁ φθόρος
καὶ πῶς;

11. Λογοπαλγνιον.

Πῶς εἶνε δυνατόν Ἄρ' αὖ τις νὰ γείνη
νῆσος;

12. Γρίφος.

δ α α α α α μ 1 ι

Ι. Π.

Λύσεις τῶν ἐν τῷ 6 ᾠ τεύχει.

1. Σύννεφον — 2. Ἡ διάβασις τῶν Ἑ-
βραίων διὰ τῆς Ἑρυθρᾶς θαλάσσης. — 3.
Σημαία. — 4. Οἱ ποντικοὶ μισοῦσι τὴν ἄ-
ροβον γαλῇν, ἥτις ἔχει δόντια μυτερά. — 5.
Εἰς πολλὰ ἔτη, καὶ: Εἰς ἔτη πολλά.